

Nummer 23	1. December 1912	61. Aargang

Gamle og nye Bibler.

(Efter Kristian Grimstveds norske Bibelordbog ved C. M. Høgberg.)

Det Udtryk „at forandre Bibelen" lyder stygt for Mange, som ikke kjende den sande Sammenhæng eller ikke tænke nærmere over Sagen. De mene, at Bibelen bør være saaledes, som den er, og at de, som forandre den, forvanske den og rammes af Dommen over dem, der „lægge til" og „tage fra", hvilket Bibelen selv saa alvorligt advarer imod.

Og dog kan et ganske enkelt Exempel stille Sagen i et klart Lys.

Lad os tænke os, at en Mand med god Hukommelse sætter sig til at nedskrive et Foredrag, han nylig har hørt. Dette laaner han siden ud til nogle Venner, som tage Afskrifter af det. Enhver veed, at det vilde høre til Sjældenhederne, hvis der ikke fandtes Fejl i disse Afskrifter.

De spredes videre. Der tages atter og atter Afskrifter af dem, og Fejlene øges stadig.

Efter lang Tids Forløb faa nogle Udlændinge fat i en Afskrift af Foredraget. De synes saa godt om det, at de oversætte det og lade det trykke paa deres Modersmaal.

Men de opdage strax, at der findes flere Skriftfejl. Et Sted f. Ex. staar der „lyde", skjøndt Sammenhængen viser, at der skulde staa „byde".

Den, som holdt Foredraget, er flyttet langt bort, og den, der nedskrev det, er død, saa de kunne ikke spørge nogen af dem, hvad der skal staa.

Og Originalen — det først nedskrevne — er gaaet tabt.

Men saa faa de fat i 9 Afskrifter til. I alle disse staar der „byde". Ethvert forstandigt Menneske vil da ræsonnere saaledes, at de bør rette sig efter de 9 Aftryk, eftersom det er deres Hensigt at udgive Foredraget, som det er holdt og nedskrevet, og se bort fra, om mulig et eller andet Ord efter deres Mening kunde være bedre valgt.

De oversætte altsaa overensstemmende med de 9 Afskrifter, hvis disse ere lige gamle. Viser det sig, at nogle af dem ere yngre end de andre, maa der tages Hensyn hertil, naar Vægten af deres Vidnesbyrd skal afgjøres, og her have Oversætterne den vanskelige Opgave at afgjøre, hvilken Værdi der skal tillægges den enkelte Afskrift, som afviger fra de øvrige.

Somme Steder kunne Afskrifternes Vidnesbyrd for og imod en Læsemaade være saaledes, at Oversætterne komme til det Resultat, at den ene kan være ligesaa god som den anden. (Se forresten Anmærkningen til 1. Joh. 5: 7—8 i mange af vore Bibler.) Afgjørelsen maa da overlades til Fremtiden i Haab om, at flere „Vidner" kunne afhøres — flere Afskrifter komme for Lyset.

Og det er sket.

Mange lange Aar efter fik man sanket hele 50 gamle Afskrifter sammen. Nu kunde man med Sikkerhed afgjøre, om denne eller hin Læsemaade var den rigtige. Man kunde altsaa uden Betænkelighed „forandre" den Oversættelse, som længe havde været læst og kjendt af Folk. Det er indlysende, at det vilde være aldeles urigtigt ikke at bøje sig for Afskrifternes overvejende Vidnesbyrd; det vilde være urigtigt, hvis de, hvem det paalaa, undlode at gjøre Forandringer i den gamle Oversættelse, naar denne vitterlig var fejlagtig.

Saaledes forholder det sig med de Afskrifter af Bibelen, som stamme fra Tiden før Bogtrykkerkunstens Opfindelse i det 15. Aarhundrede.

Mange Fejl vare komne ind siden Apostlernes Dage. Og den Gang, Bibelen først udkom paa Tryk, havde man kun saa Haandskrifter og kun ringe Kjendskab til dem. Erasmus af Rotterdam, som først lod trykke det græske nye Testamente, havde ingen fuldstændige Afskrifter at lægge til Grund, men maatte oversætte en Del af Aabenbaringen tilbage til Grundsproget fra Latin.

Og dog have de græske nye Testamenter, der udkom for flere hundrede Aar siden, ligget til Grund for de fleste Oversættelser, der have været i Brug til den nyeste Tid. — Der er nu ialt ca. 1400 skrevne nye Testamenter eller Dele deraf.

I Aarenes Løb har man fundet og undersøgt flere og flere gamle Bibelhaandskrifter. Ikke længere tilbage end i 1859 fandt den lærde Tysker Tischendorf i et Kloster paa Sinaj Bjerg et 1500 Aar gammelt Haandskrift, sandsynligvis det ældste, man kjender til. Tischendorf har ud-

givet en meget interessant Bog om Opdagelsen af Sinaj-Bibelen. Han rejste paa den russiske Kejsers Bekostning for at lede efter gamle Haandskrifter. Flere Gange før havde han rejst i Europa og ransaget de store Bogsamlinger der; dette var hans tredie Rejse i Østerlandene. I det nævnte Kloster havde han tidligere fundet nogle gamle Blade i en Kurv, hvis Indhold allerede to Gange før var tømt og kastet i Ilden. Bladene, saa' han, vare af et gammelt Bibelhaandskrift. Nogle af dem fik han med sig; de øvrige vare forsvundne, da han kom igjen. Tischendorf skulde netop forlade Klostret, da en af Munkene fandt paa at vise ham en gammel Bibel. Han kunde knap tro sine egne Øjne, da han her saa' foran sig ikke alene de forsvundne Blade, men en saa at sige mere end fuldstændig Bibel fra første Halvdel af det 4. Aarhundrede. Mere end fuldstændig, fordi den indeholdt to Breve, som man paa to Kirkemøder i sidste Halvdel af det 4. Aarhundrede besluttede at udelade af Bibelen. At Haandskriftet indeholdt dem var et af Beviserne for dets Ælde. Munkene forstode strax, at denne gamle Bog var en værdifuld Skat, som de i deres Uvidenhed havde behandlet skjødesløst. De vilde nu ikke give den bort, men lode sig endelig overtale til at forære den til Kejseren af Rusland, og den er nu udstillet i den kejserlige Bogsamling i St. Petersborg. Dette uvurderlige Fund har været Tungen paa Vægtskaalen i mange tvivlsomme Tilfælde.

Vi burde takke Gud for, at Antallet af Haandskrifter er saa stort, og at deres Vidnesbyrd ere saa samstemmige, som de ere. At eje Guds Ord „purt og rent", uden menneskelige Forandringer, er en større Rigdom end Ægyptens Skatte. Ethvert Middel til at naa dette Maal bør hilses med ublandet Glæde af dem, der ønske at „høre, hvad Gud Herren vil tale". For den sandhedssøgende Troende er Fundet af hin urgamle Sinajbibel af mere Værd end den største af vort Aarhundredes Opfindelser.

Hvad her er sagt om Afskrifter gjælder saa godt som kun det nye Testamente. Afskrifterne af det gamle Testamente ere tagne med saa stor Omhu af Jøderne, at der kun er saa Fejl.

At Oversættelserne af det gamle Testamente ikke stemme overens har andre Grunde, som ogsaa — om end i mindre Grad — ere tilstede for det nye Testamentes Vedkommende.

For at forstaa de Vanskeligheder, som Oversættelsesarbejdet medfører, ville vi vende tilbage til Oversætterne af det før omtalte Foredrag. De oversætte hver for sig, og naar Oversættelserne ere færdige, er der ikke to af dem ligelydende. At dette vilde blive saa, veed Enhver, der kjender fremmede Sprog. Og de, som f. Ex. bare kunne et Bygdemaal og Bogmaalet, behøve blot at oversætte et Stykke fra det ene til det andet og saa lade en anden oversætte det samme Stykke, saa vil han saa Forskjellen at se.

Jo vanskeligere Sprog man har at gjøre med, jo flere og større Uoverensstemmelser bliver der. Det gamle Testamentes Grundsprog — Hebraisk — er et meget vanskeligt Sprog at oversætte fra. Der findes endog Ord, hvis Betydning man ikke kjender.

En Bibeloversætters Arbejde er baade vanskeligt og ansvarsfuldt. Ofte koster det utroligt Arbejde at vælge de Udtryk, der paa det nye Maal skulle blive Bærere af de guddommelige Tanker. Derfor gjælder det i en Bibeloversættelse om, at Stilen kan rettes saaledes, at Grundtextens Mening kommer klarere frem, og der er ligesaa god Grund til at gjøre dette som til at „forandre", fordi Haandskrifterne kræve det. Dertil kommer, at Bibel-Ordets „nye Dragter" — Folkesprogene — ere underkastede idelige Forandringer. Skulde ikke en Bibel-Oversættelse følge med Tiden i dette Stykke, blev den tilslut ulæselig for Folk. Og som en lille Prøve hidsættes et Stykke fra det første danske nye Testamente, 1524, der omhandler Joh. 10: 11—16:

„Jeg er thend guode hyurde, en guod hyurde giffuir sijt lijff for foorn, men en lije suend huilken icke er hyurde, oc huilken foerne er icke eygen, naar hand seer wlffuen komme, forlader hand fooren oc flyer, oc wlffuen griber oc spreder fooerne, oc lije suendnen flyer, for hand er lijesuendnen, oc er icke omhugelige for fooern. Jeg er thend guode hyurde oc jeg kendner myn foor, oc jeg kendnes aff myne, sso som fadern kendner meg, sso kendner jeg oc fadern, oc jeg vtsetter mit lijff for fooren. Jeg haffuir oc andre foor, huilke icke ere aff thendne foorstige, thennom bør meg oc sjo at tilliede, oc the skulle høre myn røst, oc skal worde en foorstie oc en hyurde".

De Mænd, som af Hensyn til, hvad Tiden kræver, med Troskab „forandre" Bibelen, rammes altsaa ikke af Dommen over dem, der „lægge til" eller „tage fra". Tvertimod kan man sige om dem, at de „udskille det ædle fra det uædle", som Profeten Jerimias taler om.

Tilsidst kan nævnes, at der nu blandt andre er 3 forskjellige nyere Udgaver af det nye Testamente, hvor Læsemaaden er forandret i større eller mindre Grad. Den første er den nævnte Tischendorfs græske nye Testamente, som er udarbejdet paa Grundlag af de paalideligste Haandskrifter. Den anden er den nye engelske Oversættelse eller, rettere sagt, den engelsk-amerikanske reviderede Udgave. Af alle Oversættelser maa denne vistnok sættes forrest i Rækken, baade paa Grund af sin store Udbredelse, og fordi man havde saa store Kræfter til sin Raadighed ved Granskningen af Kildeskrifterne, at den har en vægtig Stemme ved Afgjørelsen af de forskjellige Læsemaader. Den tredie er Henry Alfords nye Testamente, der udkom 12 Aar før den sidstnævnte og opnaaede en meget stor Udbredelse.

Som Exempel kan nævnes, at i disse 3 Oversættelser er Fortællingen om Kvinden, der grebes i Hor, udeladt hos Tischendorf, medens den i

den engelske Bibel og hos Henry Alford er taget med, men fjernet noget fra den øvrige Text.

Det er i denne Artikel paapeget, at der i Bibelen findes Ord, som man ikke kjender Betydningen af, og der kan i denne Forbindelse nævnes et af Guds Navne, der bruges meget ofte, nemlig Jehovah. Dette Navn kjender man ikke Udtalen af, fordi man ikke veed, hvilke Vokaler der skal tilsættes Grundtextens Konsonanter „Jhvh". Jøderne havde nemlig saadan Ærefrygt for dette Navn (se 2. Mos. 3: 15, 6: 3, 5 Mos. 28: 58, Sal. 83: 19, 99: 3 og 111: 9.), at de ikke vilde udtale det. Hver Gang de kom til dette Navn i deres Bibel, læste de „Adonaj" — Herre — og satte dette Ords Vokaler under „Jhvh" i Stedet for de rette. Jøderne have endnu stor Ærefrygt for dette hellige Navn. For nogen Tid siden hændte det, at en Mand, som gik forbi en Jøde paa Gaden, bøjede sig hen til ham og hviskede „Jehova". Jøden tog øjeblikkelig sin Hat af.

Bibelen skal være oversat paa noget over 300 Sprog og Mundarter (det britiske Selskab har udgivet en Bog, indeholdende Prøver af 215 af disse Sprog), og i denne Forbindelse kan henvises til 1. Kor. 14: 10, der siger: „Der er i Verden, lad os sige, saa og saa mange Slags Sprog, og der er intet af dem, som ikke har sin Betydning". Ligeledes til Ap. Gjer. 2: 11. „Vi høre dem tale om Guds store Gjerninger i vore Tungemaal."

„Bikuben".

Uden Pung og Taske.

„Thi jeg tilstedede dem ikke at have Pung eller Taske eller to Kjortler." (Pagtens Bog 84: 78.)

For nogen Tid siden udtalte Præsident C. M. Jensen Ønsket om, at to Ældster i Aalborg Konference vilde foretage en Rejse ud paa Landet uden „Pung og Taske" for at se, om dette kunde lade sig gjøre her i Landet i vore Dage. Ældste A. E. Lauritzen og jeg selv meldte os frivilligt til dette Hverv, og vi bleve beskikkede til at besøge alle Grenene; det paalagdes os at besøge Fremmede og skaffe os vort Ophold hos dem. Vi forlode tilfods Brønderslev om Eftermiddagen den 12. August, og med Tasken fuld af Skrifter og Bøger gik vi imod Nordøst.

Vi uddelte Skrifter og Bøger, hvor vi kom hen, og holdt Hvil, hvorsomhelst Natten overraskede os. Herren var med os paa hele Turen og ledte os til mange af de oprigtige af Hjertet. Vi kom ogsaa i Berøring med Mange, som til at begynde med vare meget bitre imod os, men ved at tale til dem og forklare vort Ærinde og vor Stilling for dem lykkedes det os i mange Tilfælde at forandre deres Mening om os. Mange bad os træde ind i deres Huse og beværtede os paa det bedste.

Ved to forskjellige Lejligheder hændte det, da vi gik for at fortsætte vor Vandring, at Hustruen fældede Taarer og udbrød: „Jeg vilde ønske, at I gode, unge Mennesker hørte til et andet Samfund, eller at eders Religion ikke havde dette forhadte Navn: Mormonisme."

Vi havde mange evangeliske Samtaler, nogle af dem indtil tre Timer lange, og vi følte, at følgende Forjættelse, som Herren har givet sine Tjenere i disse Dage, blev opfyldt: „Og hvo, som modtager eder, hos ham vil jeg ogsaa være; thi jeg vil gaa foran eder. Jeg vil være paa eders højre og paa eders venstre Side; min Aand skal være i eders Hjerter og mine Engle rundt omkring eder for at understøtte eder." (Pagtens Bog 84: 88.)

Efter Dage, hvor Arbejdet havde været haardest og Modgangen størst, fik vi den bedste Seng og nød den største Gjæstfrihed, naar Aftenen kom. Det slog aldrig fejl, selv om det hele Dagen saa' ud til det modsatte. En Aften kom vi til en Gaard og bad om Ly for Natten; det var det tredie Sted, vi bankede paa den Aften. Det havde regnet hele Dagen, og Gaardmanden, som var en ung Mand, sagde, at vi ikke en Gang fik Lov til at gaa ind i hans Lade. Tilsidst lovede han dog, at vi maatte sove i Laden, men han havde ingen Tæpper. Vi svarede: „Det gjør ikke noget, naar vi blot kunne komme under Tag." Han bød os derefter ind til Aftensbordet, hvor vi velsignede Maden og spiste, hvad han bød os, med Undtagelse af saadanne Ting, som Visdomsordet advarer imod. Efter Maaltidet sagde han til os: „Kom ind og sov i min Seng, jeg finder nok en til mig." Ved en anden Lejlighed holdt Gaardens Ejer Lygten for os, medens vi indrettede et Leje af Hø og to Hestedækkener i Ladebygningen, men efter Aftensmaaltidet viste han os et pænt Værelse i Huset med en god Seng i, hvor vi fik Lov til at sove.

Paa hele Turen sov vi kun to Nætter i Lader, men Dagen efter glædede vi os da endnu mere over vor Gjerning og kom i endnu højere Grad i Besiddelse af den rette Missionærfølelse, selv om ogsaa vor Seng bestod af Hø og vort Sovekammer var en Lade, en Kjendsgjerning, som Rotterne i Nattens Løb mindede os om.

Vi føle, at denne Missionstur er noget af det bedste, der kunde vederfares os. Vi have været i Stand til at gjøre meget Godt baade mod os selv og andre. Vort Vidnesbyrd er blevet styrket og forøget, og vor Missionsvirksomhed har faaet en fast Grund at hvile paa.

Rejsen tog os tre Uger; vi gik over næsten hele Vendsyssel, havde evangeliske Samtaler med Folk, som aldrig før havde set en Mormonældste, og vi kom til mange Steder, hvor der ikke havde været en Mormonmissionær i tredive Aar. Adolph Peterson.

„Mormon"-Begravelse i Kjøbenhavn.

Et af Menighedens Medlemmer, Søster Stine Allisen, døde Mandag den 11. November af Alderdomssvaghed. Hun blev født i Smaaland, Gøtre, Sverige, den 18 August 1847 og annammede Evangeliet i Kjøbenhavn den 5. Maj 1912.

Efter hendes eget og Familiens Ønske blev Begravelsen forrettet af de Sidste-Dages Hellige fra Kapellet paa Bispebjerg Kirkegaard Søndagen den 17. November. Kjøbenhavns Grens Sangkor samt mange Medlemmer og Venner vare tilstede. Mødet aabnedes med Salmen: „O, min Fader, du, som troner," Bøn af Præs. H. A. Bjørkman, hvorefter Salmen: „Nærmere, Gud, til dig" blev afsunget og gjorde et dybt Indtryk paa Forsamlingen.

Missionspræsident Martin Christophersen talte derefter trøstende Ord til de sørgende Efterladte. Han omtalte den Glæde og Ophøjelse, som er ivente for Enhver, der som denne Søster kan afslutte sin Løbebane her paa Jorden som et trofast Medlem af Guds Kirke. Døden indhenter os alle en Gang; lad os derfor forberede os og leve saaledes, at vi altid kunne være rede til at møde vor Skaber.

Præs. H. A. Bjørkman talte om Evangeliets frelsende Indflydelse og om Guds Tjeneres Forkyndelse af Sandhedens Sag uden Løn og Betaling og uden særlig Forberedelse, men af Kjærlighed til deres Medmennesker, som de ønske at give Lejlighed til at annamme det glade Budskab ligesom denne Søster, der døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Efter at endnu en Salme var afsunget, sluttede Ældste John F. Petersen med Bøn, hvorefter Kisten blev baaret til Graven, som indviedes af John F. Petersen. Før Følget skiltes, blev Salmen: „Nærmere, Gud, til dig" endnu en Gang afsunget.

De smaa Tings Indflydelse.

I en stor Fabrik blev følgende Experiment foretaget: En Staalbjælke, der vejede 500 Pund og var 8 Fod lang, blev hængt op i en Kjæde, saaledes at den hang lodret. Nær ved Bjælken blev der i en Silketraad ophængt en almindelig Flaskeprop for at vise, at Proppen kunde sætte Staalbjælken i Bevægelse, hvilket skulde synes umuligt. Proppen blev sat i svingende Bevægelse, saaledes at den stødte mod Bjælken, der forblev ubevægelig; men Experimentet blev gjentaget uafbrudt i 10 Minutter, og se, efter den Tids Forløb viste Staalbjælken Tegn paa, at den følte sig utilpas. En Slags nervøs Gysen gik igjennem den. 10 Minutter senere efterfulgtes denne Gysen af en ubetydelig Svingning, og efter en halv Times Forløb svingede den store Bjælke ligesom et Pendul. Og dog er der Mennesker, som vove at paastaa, at de ikke udøve nogen Indflydelse i Verden.

Søndag den 1. December 1912.

Kan en Mands Præstedømme fratages ham?

En af Kirkens Embedsmænd i en af Zions Stave har fremsat det Spørgsmaal, om en Mands Præstedømme kan tages fra ham paa nogen anden Maade end ved Udelukkelse. Med andre Ord: Kan en Mands Ordination til Præstedømmet ophæves og gjøres ugyldig og han selv desuagtet vedblive at staa som et Medlem af Kirken, eller maa han udelukkes, før Præstedømmet kan fratages ham? Svaret maa blive, at kun ved Udelukkelse efter Kirkens Regler kan Præstedømmet fratages et Menneske. Vi kjende ikke nogen anden Maade, hvorpaa Præstedømmet kan fratages en Mand, som er i Besiddelse af det. Kirkens retmæssige Autoriteter kunne dog efter grundig Undersøgelse og Forhør beslutte, at en Mand har forbrudt sin Ret til at handle i Præstedømmet, og af den Grund sætte ham ud af Embedsvirksomhed for en Tid og forbyde ham at udføre Evangeliets Ordinancer eller paa anden Maade gjøre Brug af det Præstedømme, som han indehaver. Dersom han til Trods herfor vedbliver at handle i Præstedømmet, kan han anklages for Opsætsighed og udelukkes.

Det er sket flere Gange i Kirkens Historie, at Mænd paa Grund af Overtrædelse ere blevne hindrede i at handle i Præstedømmet, hvilket er ligesaa virkningsfuldt, som det vilde være at fratage dem Præstedømmet, hvis dette var muligt; men der er ikke herved taget nogen Ordination fra dem, og dersom Overtræderne i saadanne Tilfælde skulde omvende sig og gjøre deres Uret god igjen paa en tilfredsstillende Maade, vilde de stadig være i Besiddelse af det samme Præstedømme, som de bar, før de bleve satte ud af Virksomhed. En Person, som een Gang er ordineret til Biskop, Ældste eller Højpræst, vedbliver at holde disse Embeder. En Biskop vedbliver at være en Biskop, selv om han flytter til et andet Ward eller af anden Grund mister sin Stilling midlertidig. I Tilfælde af, at han igjen bliver kaldet til denne Stilling, er det ikke nødvendigt paany at ordinere ham til Biskop. Alt, hvad der er nødvendigt, er at beskikke ham til den nye Kaldelse. Det samme er Tilfældet med alle andre Embeder i Præstedømmet; naar de en Gang ere modtagne, kunne de ikke tabes uden ved Overtrædelse, der er af en saadan Beskaffenhed, at Vedkommende maa udelukkes af Kirken. Men Retten til at handle i Præstedømmet kan som sagt fratages en Mand, der overbevises om at have overtraadt Kirkens Love. Ingen Begavelser eller Velsignelser, modtagne i Herrens Hus, ingen patriarkalske Velsignelser, ingen Ordination til Præstedømmet kan fratages den, som en Gang har

modtaget dem, men Retten til at virke i Præstedømmet kan fratages og er bleven frataget en Person, som alligevel vedbliver at være Medlem af Kirken. At sætte ham ud af Embedsvirksomhed for en Tid berøver ham ikke noget af hans Præstedømme. Joseph F. Smith.

Missionsnyheder.

Nyt Lokale i Randers Gren. Søndag den 20. Oktober indviede Randers Gren sit nye Lokale i Nygade 6, Randers. To Møder afholdtes, Kl. 2 og 8. Grensforstander Karl L. Albrechtsen ledede Møderne, som overværedes af Konferencepræsident P. H. Sørensen, flere Besøgende fra Aarhus og mange Søskende og Fremmede. Indvielsesbønnen opsendtes af Præs. P. H. Sørensen ved Eftermiddagsmødet, hvorefter Nadveren blev administeret og mange gode Lærdomme og Formaninger givne af Brødrene. Ved Aftenmødet var Salen fyldt til sidste Plads. Ældsterne Erastus Madsen, George Sanders og Præs. P. H. Sørensen talte til Forsamlingen og bar kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Profeten Joseph Smiths Mission.

Ankomst. Onsdag den 20. November ankom følgende Ældster fra Zion for at virke som Missionærer i den skandinaviske Mission: Alma M. Sørensen, Salt Lake City, Utah, Joseph E. Jensen, Idaho Falls, Idaho, Thomas W. Jensen, Manassa, Colorado, Niels Hansen, Murray, Utah, Oscar A. Jeppesen, Mantua, Utah, og Norman H. Salvesen, Hyrum, Utah.

Beskikkelser. De ovennævnte Brødre ere beskikkede til at arbejde i følgende Konferencer: Niels Hansen og Joseph E. Jensen i Kjøbenhavns, Alma M. Sørensen i Aarhus, Norman H. Salvesen i Kristianias, Oskar A. Jeppesen i Bergens og Thomas W. Jensen i Trondhjems Konference.

Forflyttelse. Ældste Alvin R. Christophersen er løst fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikket til at virke i Aarhus Konference.

Efteraarskonferencen i Kristiania.

Halvaarskonferencen i Kristiania afholdtes i Missionshuset, Osterhaugsgaden 27, den 12., 13. og 14. Oktober 1912. Den indledes med en Koncert Fredag Aften den 11. Oktober, hvor et smukt Program udførtes, bestaaende af Solo-, Kvartet- og Korsange samt Musiknumre.

Konferencens første Møde afholdtes Lørdag Aften. Konferencepræsident C. M. Nielsen præsiderede, og Mødet aabnedes med Salmen: „Kom, Israels Ældster! forenede vi." Bøn af Ældste John R. Nielsen, hvorefter Salmen: „Naar skal jeg møde dig, Frelser saa kjær?" blev afsunget.

Efter nogle faa indledende Bemærkninger af Præs. Nielsen aflagde følgende Ældster Rapporter over deres Arbejde i de forskjellige Grene: Arendal: F. C. Sørensen og John Berntsen; Skien: Olaf Andersen og O. W. Petersen; Larvik: Victor O. Nielsen og Arno W. Sørensen; Horten: Ether Frederiksen og P. H. Johnsen; Hønefoss: Ole A. Wold og Carl J. Olausen.

Efter nogle faa Slutningsbemærkninger af Præs. M. Christophersen sluttedes Mødet med Salmen: „O Fader, lad mit Hjerte faa" og Taksigelse af Ældste Olaf Andersen.

Søndag Morgen Kl. 10 afholdt Søndagsskolen sin Konference, som aabnedes med Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung". Bøn af Ældste Ole A. Wold og derefter Salmen: „Naar skal jeg møde dig, Frelser saa kjær".

Kristiania Grens Søndagsskole udførte derefter under sin Forstander, Anders O. Indgjerds Ledelse et udmærket Program, bestaaende af Sange, Deklamationer og Klasselektier, der viste, at et stort og godt Arbejde var bleven udført i Sommerens Løb.

Derpaa blev der aflagt halvaarlige Rapporter fra Konferencens forskjellige Søndagsskoler som følger: Kristiania: Anders O. Indgjerd; Frederiksstad: Arthur L. Olsen og Martin Halvorsen; Drammen: C. F. Petersen; Arendal: John Berntson og Larvik: Victor D. Nielson. Salmen: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer" blev nu afsungen, hvorefter Præsident M. Christophersen gjorde nogle faa Slutningsbemærkninger,, opmuntrede Børnene til Flid og Nidkjærhed i at komme til Skolen og udtalte sin Paaskjønnelse af det gode Arbejde, som Lærere og Elever udførte.

Bestyrer A. O. Indgjerd bekjendtgjorde, at Skolen fra og med den 20. Oktober vilde begynde Kl. 10.30 i Stedet for Kl. 10.

Skolen sluttedes med Salmen: „Velsign, o Gud, dit Folk", Taksigelse af Søster Christine Christophersen.

Eftermiddagsmødet Kl. 2 aabnedes med Salmen: „O, Fader, lad mit Hjerte faa", Bøn af Ældste Carl A. Thornblom, hvorefter Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst". Rapporter aflagdes fra Frederiksstad, Frederikshald og Sarpsborgs Grene af Ældste John R. Nielsen, fra Drammen af Herman O. Christensen og fra Odalen af Orson C. Nielsen.

Konferencepræsident C. M. Nielsen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter og over det Arbejde, som var udført i de sidste sex Maaneder, hvorefter han aflagde en samlet Rapport over Arbejdet i hele Konferencen. I Kristiania Konference er der i de forløbne sex Maaneder uddelt 93,896 Skrifter og 4,991 Bøger, 23,371 Fremmedes Hjem besøgte, 5192 evangeliske Samtaler, 6 Børn velsignede, 29 døbte og 17 ordinerede til Præstedømmet; der er afholdt 729 Møder.

Til Afvexling sang Koret: „Fremad, Himlen er vort Maal", hvorefter Missionspræsident M. Christophersen foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, Utah. Han foreslog ogsaa Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Robert H. Sørensen som Missionssekretær. C. M. Nielsen som Præsident over Kristiania Konference med Alfred C. Larsen som Sekretær.

Præsident C. M. Nielsen oplæste derefter Ældsternes Beskikkelser for de næste sex Maaneder som følger:

Kristiania: C. M. Nielsen, Forstander med Alfred C. Larsen, Charles F. Petersen og Hans Wamsal som Medarbejdere.

Drammen: Ole A. Wold, Forstander med John Berntsen som Medarbejder.

Horten, Tønsberg og Moss: Ether Frederiksen, Forstander med P. H. Johnson som Medarbejder.

Skien og Larvik: Victor D. Nielson, Forstander med A. W. Sørensen som Medarbejder.

Arendal og Kristianssand: Herman O. Christensen, Forstander med Daniel L. Jensen som Medarbejder.

Odalen: J. Berne Nielsen, Forstander med Orson C. Nielsen som Medarbejder.

Frederikstad: Arthur L. Olsen, Forstander med George D. Petersen som Medarbejder.

Ældsterne John R. Nielson, Olaf Andersen, Poul E. Strømness og F. C. Sørensen bleve løste fra deres Arbejde med Tilladelse til at rejse hjem.

Præsident M. Christophersen omtalte derefter nogle af sine tidligste Erfaringer i Missionslivet og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliet.

Koret sang: „Blæs sagte, I Storme fra iskolde Nord," Taksigelse af Br. Johannes J. Mørk.

Aftenmødet Kl. 7 begyndte med Salmen: „Lovet være du, Herre Christ", Bøn af Ældste Poul E. Strømness, hvorefter Salmen: „Salems Konges Præstedømme" blev afsjungen. Præsident C. M. Nielsen talte om Emnet: „Profeten Joseph Smiths Mission". Koret sang: „Lad ej dit Hjerte tvivle", og Søster Ruth Madsen sang en Solo, hvorefter Præsident M. Christophersen talte om Evangeliets første Principper. Koret sang derpaa til Slutning: „Priser Gud". Taksigelse af Br. Otto Bruun.

Konferencens sidste Møde afholdtes Mandag Aften Kl. 8.30 og aabnedes med Salmen: „O, min Fader, du, som kjender". Bøn af

Br. Martin Halvorsen, hvorefter Salmen: „Fader vor, paa Himlens Trone“ blev afsungen.

Efter nogle Bemærkninger af Præs. C. M. Nielsen aflagdes følgende Rapporter: Ældsterne Poul E. Strømness, J. Verne Nielsen, Alfred C. Larsen, Kristiania Missionsforening, repræsenteret af Sekretær Edvard M. Bergh, Kristianias kvindelige Hjælpeforening af Søster Sofie Thornblom, de unge Kvinders Forening af Præsidentinde Jenny Schou, de unge Mænds Forening af Oskar R. Lindbo, Raadgiver til Præsident Johannes J. Mørk, Frederiksstads kvindelige Hjælpeforening af Ældste John R. Nielsen, Drammens Hjælpeforening og Ungdomsforeninger af Ældste Herman O. Christensen, Arendal Hjælpeforening af Ældste F. C. Sørensen, Frederiksstads Ungdomsforeninger af Br. Martin Halvorsen, Larviks Hjælpeforening af Ældsterne Arno W. Sørensen og C. F. Petersen.

Præs. Nielsen takkede Sangkoret, dets Leder og Organist saavelsom de forskjellige Organisationer for det Arbejde, som de havde udført, hvorefter Missionspræsident M. Christophersen gjorde nogle Slutningsbemærkninger.

Mødet sluttedes med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“. Taksigelse af Ældste Daniel L. Jensen.

Mandag og Tirsdag afholdtes Præstedømsmøder, hvor gode Raad og Lærdomme bleve givne, Rapporter aflagte og Resolutioner vedtagne.

Tirsdag Aften gave de Hellige i Kristiania Gren en selskabelig Sammenkomst for Ældsterne. Et godt Program blev udført og Forfriskninger serverede.

Et smukt Oliemaleri, der fremstillede Jesus vælgende nogle af sine Apostle ved den gallilæiske Sø, blev afsløret under Konferencen.

Alfred C. Larsen,
Konferencens Sekretær.

Sekteriske Begreber om Guddommen.

Den Engel, som Johannes saa' flyve midt igjennem Himmelen, havde „et evigt Evangelium at forkynde for dem, som bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk“. Denne Gjenforkyndelse af Evangeliet var en nødvendig Følge af det Frafald, som han forudsaa vilde finde Sted i Fremtiden, naar den onde Magt vilde „føre Krig mod de Hellige og overvinde dem“. Johannes' Profeti gik i bogstavelig Opfyldelse. Kristi sande Kirke med dens guddommelige Fuldmagt, Gaver og Velsignelser blev borttaget fra Jorden og var tabt i mange Aarhundreder. Selv medens Apostlerne endnu levede, begyndte Menighederne at afvige fra Sandheden, hvilket tydeligt fremgaar af de gjentagne Hentydninger hertil i Apostlernes Epistler. De vare i Besiddelse af Pro-

fetiens Aand og kunde forudse, at et Frafald nødvendigvis maatte komme, men de vedbleve dog at opmuntre de Hellige til at holde fast ved den sande Tro. Eftersom Frafaldet blev mere og mere almindeligt, tabtes ogsaa den guddommelige Myndighed og Kundskaben om den sande Gud, fra hvem alle gode Gaver komme.

Jesus kom til Verden for at forkynde og aabenbare den eneste sande Gud til Menneskene. Han sagde til sine Apostler og Disciple, at han var kommen til Jorden for at gjøre sin Faders Villie, som boede i Himlen, hvor han ogsaa selv havde været, indtil han kom ned blandt Menneskene. Efter sin Opstandelse og før sin Himmelfart sagde han til dem: „Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud." Han havde allerede ved en tidligere Lejlighed lovet at sende dem den Helligaand, som udgaar fra Faderen, og som vilde lede dem ind i al Sandhed, ja endog aabenbare skjulte Ting for dem. Apostlerne bar hele Tiden Vidnesbyrd om, at Gud er vor Fader, at Jesus Kristus er hans enbaarne Søn, og at den Helligaands Gaver og Kræfter udgaa fra den tredie Person i Guddommen. De havde fuldtud Forstaaelsen af, at der var tre forskjellige Personer i Guddommen, men de vidste ogsaa, at disse tre vare eet i Sind og Tanke, i Visdom og Kundskab og i Udførelsen af deres Hensigter. Denne Opfattelse af Guddommens Enhed er ofte omtalt af Jesus. Han lærte ogsaa, at ingen kunde kjende Gud uden ved Aabenbaring. Da Aabenbaring fra Gud ophørte, og de aandelige Gaver tabtes paa Grund af Frafaldet, kunde Kundskaben om Gud ikke længere erhverves. Som Følge af denne Mangel paa guddommeligt Lys og Vejledning gled den kristne Kirke lidt efter lidt helt bort fra det sande Gudsbegreb og antog i Stedet de gjængse hedenske Filosofers Ideer og Meninger.

Den sande Lære om den kristne Treenighed, der viser os Faderen, Sønnen og Helligaanden som tre særskilte Personer, tabtes tilsidst fuldstændigt. Efter lange og hidsige Stridigheder blev der vedtaget flere forskjellige Trosbekjendelser, som indeholdt mange af de gamle hedenske Forestillinger om Gud, og paa disse Trosbekjendelser ere vore Dages kristne Sekter hovedsagelig byggede. Følgende Uddrag af paalidelige og autoriserede religiøse Værker vise os, hvor ubestemte og ubibelske disse Trosbekjendelser ere angaaende det guddommelige Væsen.

Den katholske Kirke.

Spørgsmaal: „Hvad er Gud?"

Svar: „Gud er en Aand, evig, uafhængig, uendelig og uforanderlig, som er tilstede overalt, som ser alle Ting og styrer hele Universet."

Spørgsmaal: „Hvorfor siger du, at han er en Aand?"

Svar: „Fordi han er et højere Væsen, som ikke har noget Legeme, ejheller Form eller Farve, og som ikke paa nogen Maade kan forstaas

eller opfattes gjennem Sanserne." (Bibelsk Katekismus for den katholske Kirke, af Biskop P. Collot, udgivet i Montreal, Canada.)

Den engelske Kirke.

„Der er kun een sand og levende Gud, evig, uden Legeme, Dele og Lidenskaber, med uendelig Magt, Visdom og Kjærlighed, Skaberen og Opretholderen af alle Ting, baade synlige og usynlige, og i denne Guddom er der tre Personer, som ere eet i Væsen, Magt og Uendelighed: Faderen, Sønnen og den Helligaand." (Den engelske Kirkes Bønnebog 1. Art.)

Den presbyterianske Kirke.

„Der er kun een eneste sand og levende Gud, som er et uendeligt og fuldkomment Væsen, en usynlig Aand uden Legeme, Dele eller Lidenskaber, uforanderlig, umaalelig, ubegribelig, evig og almægtig, den Viseste, den Helligste, den Højeste, udførende alle Ting efter sin egen uforanderlige og absolut retfærdige Villie og til sin egen Ære, den mest kjærlighedsfulde, naadige, barmhjertige, langmodige, fuld af Godhed og Sandhed, tilgivende Daarligheder, Overtrædelser og Synd. En Belønner af dem, der søge ham i Oprigtighed, og al Ugudeligheds mest retfærdige Dommer. Han hader al Synd og vil aldeles ikke frifinde de Skyldige." (Presbyterianer Kirkens Trosbekjendelse, 2. Kapitel, 1. Artikel.)

Methodist-Kirken.

„Der er kun een sand og levende Gud, evig, uden Legeme og Dele, af uendelig Magt, Visdom og Godhed, alle Tings Skaber og Opretholder, baade synlige og usynlige, og i denne Guddom er der tre Personer, som ere eet i Væsen, Magt og Uendelighed, Faderen, Sønnen og den Helligaand." (Methodismens Lærebog, udgivet i Torento 1886.)

Baptist-Kirken.

„Vi tro, at der kun er een Gud. Vi tro, at Gud er aabenbaret for os som Fader, Søn og Helligaand, hver med særskilte, personlige Egenskaber, men uden Adskillelse i Natur, Væsen og Beskaffenhed." (Baptist-Kirkens Haandbog, Port Colborne Katekismus.)

Den lutherske Kirke.

„Enhver, som vil frelses, maa fremfor Alt have den almindelige Tro. Enhver, som ikke bevarer den hel og uforfalsket, vil uden Tvivl blive evig fortabt.

Men dette er den almindelige Tro, at vi ære een Gud i en Trehed og Treheden i en Enhed uden at sammenblande Personerne eller adskille Væsenet. Faderens Person er nemlig een for sig, Sønnens een for sig, Helligaandens een for sig. Men Faderens og Sønnens og

Helligaandens Guddom er een, deres Herlighed er lige stor, deres Majestæt lige evig. Som Faderen er, saadan er Sønnen, og saadan er Helligaanden. Faderen er uskabt, Sønnen er uskabt, og Helligaanden er uskabt. Faderen er umaalelig, Sønnen er umaalelig, Helligaanden er umaalelig. Faderen er evig, Sønnen er evig, Helligaanden er evig. Og dog er der ikke tre, som ere evige, men een, som er evig, ligesom der ikke er tre, som ere uskabte, eller tre, som ere umaalelige, men een, som er uskabt, og een, som er umaalelig. Iligemaade er Faderen almægtig, Sønnen almægtig og Helligaanden almægtig, og dog er der ikke tre, som ere almægtige, men een, som er almægtig. Paa samme Maade er Faderen Gud, Sønnen Gud og Helligaanden Gud, og dog er der ikke tre Guder, men een Gud. . . . . . Faderen er ikke dannet eller skabt eller født af Nogen. Sønnen er af Faderen alene, ikke dannet eller skabt, men født. Helligaanden er af Faderen og Sønnen, ikke dannet eller skabt eller født, men udgaar fra dem. . . . . . Alle tre Personer ere indbyrdes lige evige og lige store, saaledes at i alle Ting baade Treheden, som allerede forhen er sagt, bør æres i Enheden, og Enheden i Treheden. Den, som altsaa vil frelses, maa mene saaledes om Treenigheden." (Den danske Folkekirkes Bekjendelsesskrifter Nr. III.)

De her anførte Uddrag af de kristne Samfunds Religionsbekjendelser vise tydeligt, at disse Kirker ikke dyrke den sande Gud, som skabte Jorden og Menneskene, saaledes som det første Kapitel i Bibelen beretter. Moses fortæller os der, at Gud skabte Menneskene i sit eget Billede, medens disse Trosbekjendelser erklære, at Gud hverken har Legeme, Dele eller Lidenskaber og følgelig heller ikke nogen Form eller Skikkelse, i Lighed med hvilken Mennesket kunde dannes. Det er derfor klart, at den Gud, som disse Kirker tilbede, ikke er Bibelens Gud, thi den hellige Bog indeholder tydelige og uomstødelige Beviser paa, at Gud er et personligt Væsen, i Besiddelse af Legeme, Dele og Følelser. Han blev set ved flere Lejligheder af de gamle Patriarker og Profeter. Det nye Testamente saavel som det gamle bærer Vidnesbyrd om, at Gud er bleven set af Mennesker paa Jorden. Stephanus udbrød lige før sin Død: „Se jeg ser Himlene aabnede og Menneskesønnen staaende ved Guds højre Haand." (Ap. Gj. 7: 56.) Dersom Stephanus ikke har taget fejl ved denne Lejlighed, da har Gud, Faderen, og hans Søn, Jesus Kristus, menneskelig Skikkelse, thi ellers vilde det være umuligt for den ene at staa ved den andens højre Haand.

Apostelen Paulus bærer ligeledes Vidnesbyrd om den samme store Sandhed og gjør det i Ord saa tydelige, at deres Mening umuligt kan misforstaas. Henthydende til Guds Søn siger han: „Han, som — efterdi han er hans (Faderens) Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede og bærer alle Ting med sin Krafts Ord — efter at have gjort Renselse fra Synderne har sat sig ved Majestætens højre Haand i det

Høje." (Hebr. 1: 3.) Hvorledes kunne disse Skriftsteder forenes med de ovenfor anførte Læresætninger? Disse Skriftsteder ere kun to af de mange, hvortil der kan henvises, som aldeles uimodsigeligt bevise, at Faderen og Sønnen ere to Personligheder. Vi maa derfor vælge mellem Bibelens Gud og den Gud, som Nutidens kristne Kirker tro paa. Den ene er den sande og levende Gud, medens den anden slet ikke er til.

De Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af Jesu Kristi Evangelium, saaledes som det er gjengivet til Jorden, og de have den sande Lære om Guddommen. Gud, Faderen, og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph Smith, da denne Uddeling aabnedes, og han saa', at de vare to adskilte og selvstændige himmelske Væsener, samt at de havde et Menneskes Skikkelse og Form. Han bar Vidnesbyrd om disse Sandheder til sin sidste Stund, og den Kirke, som han grundlagde under Herrens Vejledning, har vedblivende baaret Vidnesbyrd om disse og mange andre vigtige Sandheder, som ere blevne aabenbarede til Jorden i disse sidste Dage. Sandhedens Lys skinner i Mørket og bringer de sekteriske Vildfarelser frem for Dagen. Alle, som ønske at kjende den eneste sande Gud, kunne nu komme til Kundskab om hans Villie og lære at tilbede ham i Aand og Sandhed. (Millennial Star.)

— At finde Fejl vil altid skade os selv mere end vore Omgivelser. Mænd og Kvinder med en vanemæssig skummel Mine og gnavne Ord ere mere beklagelsesværdige end dem, som de omgaas. Deres Vrantenhed falder tilbage paa dem selv, medens den neppe berører dem, som den er rettet imod. Vore Besværligheder ere for det meste vore egne Produkter, og jo mere vi besvære os over dem, jo større blive de.

— Gavmildhed er ikke at give det bort, som vi aldrig ville savne, men det er at indvie alt det til det Godes Tjeneste, som er vort Hjerte dyrebart, det, som har kostet os meget. Jones.

— Man burde hver eneste Dag høre i det mindste een lille Sang, læse et godt Digt, se et smukt Billede og om muligt sige nogle faa fornuftige Ord. Goethe.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).